

der være den Forskjel, at, hvis den Fortolkning, det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (H. Steffensen) gjorde gjældende, var rigtig, vilde det være Bedkommende, der kaldes Eier af Vandet, der stillede sine Betingelser; kun naar denne Forudsætning er urigtig, vil det være Landvæsenkommissionen, der kommer til at afgjøre Spørgsmaalet. Det er en meget stor Forskjel, og det er vist ogsaa den rette Maade at tage denne Ting paa. Men forsaavidt man anerkjender denne Eiendomsret til rindende Vand, vilde man selvfølgelig ikke kunne komme til en saadan Ordning, og derfor maa jeg ogsaa sige, at Lovforslaget, og jeg tror ogsaa den tidligere Lovgivning, hviler paa en anden Forudsætning end den, der er bleven paataaet fra den Side. Jeg kan indskrænke mig hertil, idet jeg haaber, at vi ville kunne gaa over til den speciellere Behandling og derigjennem faae Lovforslaget frem.

Alberg: Paa Grund af, at jeg ikke har kunnet være tilstede ved den tidligere Forhandling om nærværende Lovforslag om Vands Afledning og Afbenyttelse, maa jeg paa Forhaand gjøre Undskyldning, hvis jeg skulde komme til at gjentage enkelte Sætninger, af hvad der allerede er udtalt af andre ærede Lædere, idet jeg hellerikke har haft Tid til at gjenmæle de alt holdte Foredrag. — I een Henseende har den nu førte Forhandling glædet mig, at der, saavidt jeg har kunnet forstaa, ikke har været nogen egentlig principiel Modstand mod Loven. Det synes, som de Fleste have været enige i, at det er nu nødvendigt at behandle og vedtage denne Lov. Naar man ser hen til de Fremskridt, der ere gjorte saavel paa Agerbrugets som især paa Engkulturens Omraade i det Tidrum, der er forløbet siden de sidste Vandlove ere udkomne, vil det kunne forstaaes, at der kræves forandrede Lovbestemmelser; thi hvor fortræffelig end vor nuværende Vandlovgivning i flere Henseender kan være, og jeg skal her nævne Hovedloven af 29de Juli 1846, er der dog hengaaet 33 Aar siden denne Lov udkom, og der er, som sagt, i dette Tidrum sket saa store Fremskridt, at man vistnok med Rette kan gaa ud fra, at en Forandring i Vandlovgivningen nu maa anses for nødvendig. Der er jeg da ogsaa enig, og da jeg tillige i det Væsentligste kan slutte mig til de Bestemmelser, der indeholdes i det foreliggende Forslag, skal jeg indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger ved et Par af disse Bestemmelser. Jeg anser det for rigtigst, at man ved Tilveiebringelsen af Regulatorer for de forskjellige Vandløb, saavel de større som de mindre, er gaaet ud fra, at de første Udgifter derved skulle afholdes af Kommunerne. Jeg er ogsaa enig i, at det er rigtigst, at de offentlige Vandløb deles i to Klasser, nemlig de større og de mindre; men det forekommer mig, at der kunde være skjælnet noget skarpere mellem,

hvad der skal henføres til de større, og hvad det skal henføres til de mindre Vandløb. Jeg tror saaledes, at Anordning af 29de Juli 1846 § 4 giver en ret heldig Betegnelse i denne Henseende, idet den som større Vandløb betegner Aaer eller lignende Vandløb, der bortføre Vandet ikke blot fra Søerne, men ogsaa fra Moser eller større Engdrag, og derimod alle andre Bækkerender eller Grøfter som mindre Vandløb. Det er muligt, at man kunde gjøre denne Bestemmelse med Hensyn til at skjelne mellem større og mindre Vandløb noget mere udtømmende, ja, jeg tror, det vilde være gavnligt, hvis man gjorde det. Jeg tror, at Forholdet, som det nu er, er i høieste Grad uklart, og at det har ført til, at maaste ikke faa Vandløb af større Betydning for Tiden henligge fuldstændig herreløse, idet de hverken høre til de større eller til de mindre; men naar man, saaledes som jeg anser for rigtigst, vilde henføre til de større Vandløbs Klasse saamange Vandløb som muligt, og navnlig saamange, som særlig maatte egne sig dertil, hvilket jeg antager ethvert Vandløb maatte kunne, som i daglig Tale ikke alene benævnes „Aaløb“, men som tillige, som jeg før nævnte, efter den tidligere Anordning er at betragte som et Vandløb af større, almindelig Betydning, tror jeg, det vilde blive langt klarere. Naar man henførte disse til de større Vandløbs Klasse, saa vilde man derved undgaa ikke faa Ulemper. For det Første vilde det lette Regulatorernes Affattelse i en meget væsentlig Grad, idet det vilde være langt lettere for Amtsrådene ved Hjælp af deres Vandinspektører at afsatte Regulatorerne, end det nu er for de enkelte Sognekommuner, som jo undertiden skulle føre vidtløftige Forhandlinger med hinanden om disse Regulatorers Affattelse, ligesom jo ogsaa Tilsynet med disse Vandløb langt lettere og langt bedre vilde kunne føres af Amtets Vandløbsinspektør, og for Udgifterne ved denne Vands Funktion vil det jo ikke have Stort at betyde, enten han har nogle flere eller nogle færre Vandløb at føre Tilsyn med. Jeg tror, at det ogsaa for Vandløbænes gode Stand i det Hele vil have meget at betyde, at Tilsynet sfer paa en ensartet Maade, hvortil kommer, at en Mand, som har lidt teknisk Indsigt, hvilket man jo maa forudsætte hos en saadan Mand, ogsaa vil kunne føre et Tilsyn, som er virkelig gavnligt. Hertil kommer endnu, at ved at henføre alle de Vandløb, som efter denne min Opfattelse maatte egne sig dertil, til de større Vandløbs Klasse, ville ogsaa de Betænkneligheder, som hidtil synes at have været tilstede imod at lade Vandfynsmændene afgjøre Spørgsmaalet med Hensyn til de mindre Vandløb, svinde ind i en væsentlig Grad, idet det jo er en Selsøjlge, at det er Landvæsenkommissionen, som afgjør Spørgsmaalet med Hensyn til alle de større Vandløb, medens